Esrarengiz Bir Köy: Rennes-le-Château – VI (Son)

Yazı dizisinin bu son bölümü, öncekilerle, dolayısıyla Rennes-le-Château ile ilgisiz gibi görünebilir.

Fakat bu bölüm öncekilerdeki anlatıları, özellikle birkaç kez değinilmiş olan Prieuré de Sion konusunu geçici bir sonuca bağlamak bakımından gerekliydi. Aslında bu da ilginçtir.

Önceki beş bölümü sırayla okumuş olmanın yararı vardır.

Plantard

1918 yılında Prieuré de Sion'un başına geçen **Jean Cocteau**, tanınmış Fransız sanatçılarından biriydi. Çok yönlü bir kişiydi; hem ressam ve dekoratör hem şair ve yazar... Yapıtları Gerçeküstücülük (Sürrealizm) akımının tipik örneklerinden sayılır.

Jean Cocteau Protestan iken, 1925 yılında mezhebini değiştirip Katolik oldu. Tıpkı 1688 yılında İngiltere'de Kral James II gibi…

Onu yakından tanıyanlar buna çok şaşırdı. Katolikliği sadece görünüşte benimsemiş olduğu söylendi. Çünkü dünya görüşü buna hiç uymazdı. Üstelik Hıristiyanlık, hele İsa ile bağlantılı çalışmalarına bir de Katolik Kilisesi'nin dogmaları açısından bakılacak olursa, dinsel bakımdan ona kolayca bir "sapkın" bile denilebilirdi.

Papalık öteden beri Prieuré de Sion'un hedeflerinden olduğuna göre, bu organizasyonun ülküsünü benimseyen hiç kimsenin Katolik olmaması beklenir ama bu çerçevede kardinallerin bile bulunduğunu da göz ardı etmemek gerekir. Bu bir aldatmacadır.

Demek oluyor ki, görünüşteki din ve dinsel kurum başka, arka plandaki amaç ve ülkü başka…

Dolayısıyla, her hâlde Jean Cocteau'nun da bir düşündüğü, bir tasarımı vardı. 1940'lı yıllarda sıkı bir Nazi yandaşı olduğu gayet iyi bilinir ama politika sahnelerinde görünmemiştir. Zaten öyle olması gerekir çünkü tarihçesi boyunca Prieuré de Sion'un stratejisi uyarınca büyük üstatlarından hiçbiri bu bakımdan ön planda görülmemiştir.

Buna karşılık Jean Cocteau, İkinci Dünya Savaşı'nın Almanlar açısından yenilgiyle sonlanacağı anlaşılınca, Fransız direnişçileri savunan ateşli bir yurtsever oluverdi. Nitekim bu yüzden sonradan bir onur nişanı bile almıştır.

Okültizm, astroloji ve alşimiye düşkün olduğu, günümüzde "alternatif tıp" olarak anılan alanda birtakım çalışmalar yaptığı bilinir. Bunları yapıtlarından izlemek olanaklıdır. Birtakım insanüstü yetenekleri bulunduğu hatta dünya ötesi varlıklarla ilişki kurmayı başardığı da söylenmiştir.

* * *

Jean Cocteau, 1956 tarihli bir belgede **"23. Jean"** olarak anılıyor.

1958 yılında Papa 12. Pius öldüğünde, yerine seçilen Angelo Roncalli de aynı adı aldı: 23. Jean.

Kimilerine göre papanın bu adı alması yanlış bir işti çünkü 1415 yılında Katolik Kilisesi'nin kendi içinde çıkan bir uyuşmazlıkta, Bologna Kardinali Baldassare Cossa kendisini bu ad altında papa olarak ilan etmişti. Vatikan ise onun Katolik Kilisesi'nin yönetiminde anarşik bir olay yarattığı gerekçesiyle papalığını benimsemez; dolayısıyla yeni papanın bu adı almasında bir sakınca bulunmadığını belirtmiştir.

Jean Cocteau'nun niçin bu adla anılışının gerekçesi, Prieuré de Sion'un erkek büyük üstatlarının sıralaması uyarınca (tarihte kadın olanlar da vardı) 23'üncü Jean olmasından ileri geliyor.

Bu konuyu bir komplo olarak yorumlayanlar da çıktı. Onlara göre, yeni papa ile Jean Cocteau arasında gizli bir ilişki vardı. Hatta Papa'nın, bu adı, Jean Cocteau onu büyüleyip öyle istediği için aldığı bile söylenmiştir.

Papa 23. Jean, Katolik Kilisesi'ni olabildiğince çağdaşlaştırmaya girişti. Yüzyıllar boyunca korunmuş, mantığa aykırı dogmalardan birçoğunu kaldırdı. Tevrat ve İncil'in bilimsel gerçeklere ters düşen yorumlarına karşı tavır aldı. Bu kitaplardaki çoğu sözün simgesel anlamları olduğunu belirtip, çağın bilgi ve gerekleriyle uyumlu açıklamalar getirmeye çalıştı. Papa 12. Clement'in 1738 yılında Masonluk üzerine kondurduğu, sonra diğer papalarca yinelenmiş aforozu âdeta göz ardı ederek, *«Katolik inancında olan bir kimse isterse Masonluğa girebilir.»* bile dedi.

Papa'nın bu sözü üzerine, masonik çevrede *«Acaba aforoz kalkıyor mu?»* diye bir umut doğdu. Fakat Papa o kadar da ileri gitmedi. Ancak bir başka bakımdan neredeyse tüm kardinalleri çıldırtacaktı; 1960 tarihli bir bildirgesinde İsa'dan "insan" olarak söz etti.

İşte Papa'nın bu gibi girişimleri, kimilerince Jean Cocteau'nun artık onu iyice pençesine almış olduğunun göstergeleri sayılmıştır.

Komplo teorileri üretmeye meraklı olan çok... Jean Cocteau ile Papa'nın ilişkisi bakımından ileri sürülen bu iddia doğru olsaydı, Prieuré de Sion'un tarih boyunca peşinde koşmuş olduğu amaçlardan biri gerçekleşme yoluna girmiş sayılabilirdi. Jean Cocteau'nun Papa'ya çok yakın olması, arada sırada onunla görüşmesi de beklenirdi. Fakat bambaşka işler yaptı. Yaptıkları da düzenlediği komplonun gereği ya da bir parçası sayılırsa, diyecek yok!

* * *

1950'li yıllarda Prieuré de Sion bir "gizli organizasyon" olmaktan çıkıp, "ezoterik" nitelikli bir tarikata dönüştü. 9 dereceli bir sistem kuruldu. İlk ikisine topluca **"13 Rozkrua Kemeri"**, sonrakilere ise **"9 Tapınak Komandörlüğü"** denmişti. Her derecede bulunacak olan üyelerin sayısı da sınırlandırılmıştı. Bu sınırlandırma ise gelişigüzel değildi; bir "sayısal simgecilik" uygulamasına dayanıyordu.

Bu sistemin oluşturulmasında Masonluktan esinlenildiği söylenmiştir.

Neden ille de öyle olsun ki!.. Tüm ezoterik örgütler, dışarıdan bakıldığında birçok bakımdan benzerlik gösterir. Aralarında en çok Masonluğun adı duyulmuş olduğu için hatta belki de mason örgütleri ezoterik yöntemle çalışmakta oluşlarına karşın kendilerini duyurmaya çaba gösterdiklerinden, böyle bir izlenime kapılınmış olabilir. Her ezoterik örgütün Masonluktan esinlendiğini ya da onu taklit ettiğini söylemek yanlıştır. Bütün bunların olup bittiği Fransa dahil olmak üzere birçok ülkede çeşitli ezoterik nitelikli örgütler var. (Nitekim bu çalışmanın dördüncü bölümünde, Rennes-le-Château köyünün o çok ünlenmiş rahibi Bérenger Sauniere'in üye olduğu söylenen "Hiéron du Val d'Or" adlı bir örgüte bile değinmiştik.)

Kurumsal örgütlenmesi gerçekleştirilen Prieuré de Sion deneğinde, kullanılan tüm unvanlar Masonluktan çok Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı andırıyordu. Ancak bu arada "büyük üstat" unvanı kaldırılıp, yerine **"nautonnier"** *(gemici ya da dümenci)* getirilmişti.

Bu değişiklik, kurumun öğretisinde denizcilik ile bağlantılı birtakım simgelere yer verildiğini göstermez. Bununla neyin vurgulanmak istendiğini anlamak için ise ritüellerini baştan sona incelemeye gerek yoktur; **Balıkçı Kral**! (Bu terimden de önceki bölümde söz etmiştik.)

Jean Cocteau tarafından yeni bir biçim verilen Prieuré de Sion için oluşturulan öğreti, öncelikle antik mitler, dolayısıyla ölüm ve yeniden doğuş felsefesi, bunun üzerine sayı simgeciliği, Filozof Taşı ve Kutsal Çanak gibi kavramlar üzerine oturtulmuştu. Öğreti kapsamı bakımından öyleydi ama başka ezoterik nitelikli kurumlardan hayli farklı, sürrealist bir tutum benimsenmişti.

Bunun garip ya da pek yadırganacak bir yanı yok. Tam Jean Cocteau'nun tarzı…

Sion Derneği

1956 yılında, Fransa'nın İsviçre sınırına pek yakın bir yerde olan St. Julien-en-Genevois kentinde, ilgili devlet organına bir dilekçe verildi.

Bu kente bağlı Annemasse adlı kasabada, amacı sosyal nitelikli çalışmalar yapmak olan bir dernek kurulduğu belirtilerek, bunun tescili istendi. Dilekçeyi, dernek başkanı André Bonhomme, başkan yardımcısı Jean Delaval, genel sekreter Pierre Plantard ve sayman Armand Defago imzalamıştı. Derneğin yasal adresi olarak da Pierre Plantard'ın kasabadaki evi gösterilmişti.

Derneğin adı "Prieuré de Sion" olarak belirtilmişti.

Bu dilekçenin ekinde sunulan tüzükte, toplam üye sayısının o sırada 1093 olup, en çok 9842'ye çıkabileceği yazılıydı. Tüzüğün, en önemli sayılabilecek maddesi ise şöyle diyordu:

"Yahudiler ve Masonlar dernek üyesi olamaz."

CIRCUIT

PREMIERS PAS...

Derneğin bir de yayın organı vardı: CIRCUIT adlı, daktiloyla yazılmış, elle teksir edilip zımbalanmış birkaç sayfadan oluşan pek basit bir bülten...

[CIRCUIT bir kısaltmadır. Açılımı şöyle verilmiştir: Chevalerie d'Institution et Règles Catholiques d'Union Indépendante et Traditionaliste *(Bağımsız ve Gelenekçi Birliğin Katolik Kuralları ile Kurumunun Şövalyeliği)*.]

Fransa'nın Türkiye'deki "Resmî Gazete"nin karşılığı olan yayınında bu derneğin tescili ilan edildikten sonra, bültenin birkaç sayısı üst üste çıkarıldı. Yukarıda bir görselini verdikse de konumuz bakımından kapsamlarında kayda değer bir şey yok.

* * *

Prieuré de Sion adı altında bir dernek kurulmuştu kurulmasına ama daha bir yıla varmadan hiçbir yerde sesi sedası çıkmaz oluverdi. Galiba üyeler arasında bir uyuşmazlık doğmuş, tüm yöneticileri derneği terk edip gitmişti.

Derneğin kurulurken sözü edilmiş diğer üyelerine ilişkin hiçbir bilgi yok aslında… Beri yanda özellikle Jean Cocteau'nun bu dernekle ilişkisi olup olmadığı da belli değil.

Buna karşın derneğin tüzel bakımdan ortadan kalkmamış olduğu anlaşılıyor. Nitekim 1960 yılında **Pierre Plantard**, derneğin yayın organı olan bültenin 9. sayısını çıkarıp, içeriğinde uzun uzun kendisinden söz etti. Derneği tek başına sahiplenmiş gibiydi. Sonraki olaylara bakılınca, aslında derneğin hiçbir zaman belirtildiği kadar çok sayıda üyesi olmadığı izlenimi doğuyor.

Az önce, bu derneğin Annemasse adlı bir kasabada, merkezi olarak Pierre Plantard'ın evinin göstertildiği yerde kurulmuş olduğunu belirtmiştik. İşte orada "Sion" adlı bir tepe var. (Bu adın sadece Kudüs'teki bir tepe olarak kaldığını sanmayın.)

* * *

1960'lı yıllarda Pierre Plantard, "Prieuré de Sion" adını öyle işlere bulaştırdı ki, aradan yıllar geçtikten sonra hâlâ bu derneğin resmen üyesi olduğunun farkına varan kurucu başkan André Bonhomme, noter aracılığıyla istifa ettiğini bildirmek gereğini bile duydu.

Korkmuştu. Niçin korktuğu da açıkça ortada... Olayların bir bölümünü **"Gizli Dosyalar"** başlığı altında anlatmıştık. Ancak bu iş o kadarla kalmıyor; dahası da var.

Basın ve medya ikide birde bu konuyu gündeme getiriyordu.

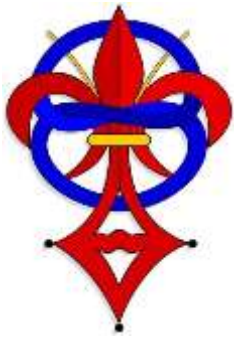
André Bonhomme basın ve medyadan kaçıyordu ama sonunda yakalandı. Çok sonra, ta 1996 yılında kendisiyle röportaj yapan BBC muhabirlerine şöyle dedi:

«Prieuré de Sion artık yoktur. Biz, o derneği kurarken hiçbir politik amaç gütmüyorduk. Dört arkadaş eğlenmek için bir araya gelmiştik. Derneğin adını yakındaki bir dağdan aldık. Sonra ben ayrıldım. Pierre Plantard'ı 20 yıldan beri hiç görmedim. Onun çok geniş bir hayal gücü vardı. Galiba olmayacak şeyler yarattı. İnsanların niçin hiçbir şeyden büyük bir olay çıkarmaya çalıştığını anlayamıyorum.»

Basına yaptığı açıklamayı, 1994 yılında **Jean-Luc Chaumeil** tarafından yayımlanmış bir kitaptan şöyle bir alıntıyla bitirdi:

«Prieuré de Sion 1956 yılında kuruldu. Bu oluşumun önceki üyeleriyle görüşmeyi başardık. Onlara Rennes-le-Château'dan söz ettiğimizde, hep bir ağızdan kahkahalarla güldüler. Önceki başkanlarına göre o sıralarda bu kurum bir tür izci kulübüydü; başka hiçbir şey değil.»

Bu deyişte değinilen şu "izci kulübü" terimi de hayli ilginç doğrusu... Böyle bir yakıştırma yapmış olan kişi, Prieuré de Sion'un 20. yüzyılın ikinci yarısında benimsediği ambleme mi takıldı acaba? (Aslında bu amblem hiç de yeni değildi.)

Yukarıda sözünü ettiğimiz amblem görülüyor. Üst ortada bir gemici dümeni üstüne yaslanmış gibi duran figür, -tıpatıp aynısı olmasa bile- uluslararası boyutta izci örgütlerinin amblemini andırıyor.

Fakat buna bakıp Prieuré de Sion'un izcilikle de bağlantısını kurmaya kalkışırsak, herhalde hem yanlış hem çok abartılı bir iş yapmış oluruz.

İzci amblemi çok daha basit olup, -kimi yerde ayrıntılanmış olsa da- şöyle bir şeydir:

Fakat Prieuré de Sion'un amblemi, yukarıda görseli verilmiş olan çok daha eski tarihli bir belgede yer aldığına göre, belki de izci ambleminin oluşturulmasında bundan yararlanılmıştı. 1908 yılında ilk izci örgütünü kuran İngiliz Robert Baden-Powell'in Prieuré de Sion ile bir bağlantısının bulunabileceğini düşünmek de bir fantezi olsa gerek… Ancak Pierre Plantard bunu benimsemeyip değiştirmeye girişmiş olsa da 17. yüzyıl ortalarında Prieuré de Sion'un büyük üstatlığının İngiltere'ye taşınmış, İskoç asıllı masonlar tarafından 1730'lu yıllarda Fransa'ya getirilmiş olduğu da göz önüne alınmalı...

* * *

Prieuré de Sion ile bağlantılı çapraşık konuların aslında hiç anlatıldığı gibi değil, pek basit olduğunu ileri sürenler var.

Onlara göre, tarih boyunca aslında Prieuré de Sion diye bir şey hiç var olmamıştı. Bunun, baştan sona Pierre Plantard'ın uydurduğu bir fantezi olduğunu ileri sürüyor, şunu da ekliyorlar:

«Eğer Prieuré de Sion diye bir oluşumun eskiden var olması gerçekten söz konusu ise, Pierre Plantard bunun adını kullanarak köklü ve esrarengiz bir tarihçe yaratmaya girişmiştir.»

Bu çalışmadaki tüm anlatımlara karşın, böyle bir iddiayı ön yargılı ya da saçma sapan bir şey olarak nitelendirmek zor...

18. yüzyıl başında İngiltere'den kovulmuş olan Stuart hanedanı ile iş birliği eden Rozkruacılar, kurdukları derneğe Masonluk süsünü verdikten sonra, geleneksel bina inşaatı mesleğinin âdeta mirasına konup, oluşturdukları bu yeni kurumun köklü bir tarihsel geçmişi varmış gibi bir izlenim yaratmışlardı. Bugün bile sürdürülen bu konu apayrıdır ama toplumlarda buna benzer bir tarzda uyduruk bir tarihçe yaratma olayları çok görülür.

Şayet antitezcilerin bu iddiası doğruysa, 20. yüzyılın ikinci yarısında Fransa'da etkinlik göstermiş olan Prieuré de Sion adlı dernek ile bu çalışmada sık sık sözünü ettiğimiz ve şu aşamaya kadar anlattıklarımızda hayli yer etmiş olan organizasyonun hiçbir ilgisi yok demektir.

Paris'teki Milli Kütüphane'de güya keşfedilmiş olan "Gizli Dosyalar" kapsamındaki belgelerin doğruluğuna ilişkin bir türlü giderilemeyen kuşkular bu iddiaya destek veriyor.

Anlaşılan birileri hayli büyük bir oyun oynamaya girişmiş. Şarlatanlık ederek dünya kamuoyunun ilgisini çekmeyi başarmışlar. Kim bilir, belki asıl niyetleri zaten oydu: İlgi odağı olmak...

Öyle gibi görünse de bir kere başlamışken olayların sonrasını da anlatmak zorundayız.

Bundan ötürü bu konuyu romanlarından bazılarının ana teması olarak alıp işleyen **Dan Brown** da hayli eleştiriye uğradı. Oysa Dan Brown bir roman yazarıdır; kitaplarında gerçek olayları anlatmak zorunda değildir. Dilediğince kurgulayabilir. Anlattıklarının şurasında ya burasında gerçeğe aykırılıklar ve mantıksızlıklar bulunduğuna ilişkin suçlamalar, açıkça ona haksızlık etmektir. Belki de yazdıklarının araştırmalara ve belgelere dayandığını ileri sürmeseydi, böyle olumsuz ve haksız eleştirilere uğramazdı.

Bizim de bu çalışmada anlattıklarımızın tümü araştırmaya dayanıyor ama bunlardan hiçbirinin kesinlikle doğru olduğunu savunmuyoruz. Neleri derleyip toparlayabilmişsek, elden geldiğince özetleyerek aktarmakla yetiniyoruz. İşin içine arada sırada kattığımız kurgular, sadece sizin tarihlerden ve kişi adlarından sıkılacağınızı hatta yorulacağınızı düşünerek, biraz ferahlamanızı sağlamak amacını taşıyor.

Şimdi konumuza dönelim...

*** * ***

Jean Cocteau 1963 yılında öldü. Yukarıda sözünü ettiğimiz şu dernek ile hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyor. En azından ilgisinin bulunduğunu gösterir hiçbir delil yok.

Bazı kaynaklara göre, Jean Cocteau ölünce Prieuré de Sion'un başına 20. yüzyılın dinî kitap yazarlarından **François Ducaud-Bourget** geçmişti. O ise, hakkında çıkarılmış olan söylentiler üzerine 1980 yılında bir açıklama yaptı; bu örgüt ile hiçbir ilgisi olmadığını bildirdi.

O "örgüt" demiş. Fakat hangisinden söz ettiği de belli değil. 1956 yılına kadar bu adı taşıyan bir örgüt yoktu ki… Şu halde bir yanda yüzyıllardan bu yana süregelen bir organizasyon, diğer yanda da bunun adını kullanarak oluşturulmuş bir dernek mi vardı acaba?

Kimileri o dönemin Katolik sağcılarından **Marcel Lefebvre**'in adını verir. Bu ikinci kişiden çıkmış olumlu ya da olumsuz bir ses yok.

Bazı kaynaklarda ise şöyle deniyor:

"Jean Cocteau, sağlığında, kendisinden sonra yerine kimin geçeceğini belirlememişti. Öldüğü zaman, Pierre Plantard bu mirasa sahip çıktı; Amerikalı banker Gaylord Freeman ve Antonio Merzagora adlı bir İtalyan ile işbirliği etti. Üçlü bir yönetim oluşturdular."

Banker Gaylord Freeman, böyle bir örgüt ile hiçbir bağlantısı olmadığını ileri sürdü.

Antonio Merzagora'nın ise kim olduğu hatta böyle bir kişinin gerçekten de var olup olmadığı bile bilinmiyor.

Demek ki, 1963 yılından sonra Prieuré de Sion'un başına kimin geçmiş olduğu aslında belirsiz ya da bilinmiyor. Jean Cocteau umursamaz davranmış ya da unutmuş.

Ancak bu belirsizliğe ya da bilinmezliğe karşın, yukarıdaki tüm anlatılanlar Pierre Plantard'ın çevresinde dolaşıyor. O hep bu işlerin içinde, en ön planda yer tutuyor.

*** * ***

Şu son anlatımlarımız Rennes-le-Château'dan uzaklaştı; bambaşka bir kapsama girdi.

Fakat ne zararı var? Bu da ilginç bir konu… Devam edelim; bakalım nereye varacak?

Alpha Galatès

Pierre Plantard, soyunun Merovenjler'e kadar uzandığını, elinde bunu kanıtlayan belgeler olduğunu ileri sürmüştü.

Kimine göre, sözünü ettiği o belgeler düzmecedir; üstelik köklü bir aileden geldiğini göstermek için bir de **"Saint-Clair"** soyadını kullanmıştır.

Kimine göre ise, durum bunun tümüyle tersine... Asıl adı Pierre de Saint-Clair olmakla birlikte kendisine "Plantard" diye bir soyadı almıştır. Bunun nedeni, Merovenjler'den birçoğunun **"Plant-ard"** diye bir takma adla anılmış olmasıdır. Dolayısıyla adı yer yer "Pierre Plantard de Saint-Clair" olarak da geçer.

Prieuré de Sion'un yüzyıllardan beri süregelmiş savı uyarınca, kendisini aynı zamanda Fransa kralı olarak gördüğünden, bir de "Pierre de France" diye bir ad bile kullanmıştır.

Peki ama kimdir bu adam?... Gelmişi geçmişi nedir?

Şöyle anlatalım:

İkinci Dünya Savaşı öncesinde Fransa'da solcular iktidardaydı. Yahudi asıllı Léon Blum, Fransa'nın ilk sosyalist başbakanıydı. Pierre Plantard, o sırada henüz 17 yaşında olmasına karşın aşırı sağcı bir tutum edinmiş, Fransa'yı solcuların elinden kurtarmak için mutlaka bir şeyler yapması gerektiğine karar vermişti. 1937 yılında hem Antisemitist hem Masonluğa karşıt bir politik örgüt kurmaya girişti. Buna **"Union de France"** *(Fransa Birliği)* adını taktı.

Gençlik ateşiyle kalkıştığı ve pek de başarılı olamadığı bu ilk atılımdan sonra, 1941 yılında **"Rénovation Nationale Française"** *(Fransız Ulusal Yenilenmesi)* adlı bir diğer örgüt kurdu.

Fransa, Nazilerin işgali altına girmiş durumdaydı ve yetkililer elbette böyle bir örgütün kurulmasını hiç de hoş karşılamadı. Pierre Plantard, aldırış etmeyip kurduğu örgütü etkinliğe sokmaya kalkışınca tutuklandı ve dört ay hapis yattı.

1944 yılındaki üçüncü girişiminde ise, önceki deneyiminden aldığı dersle önlemli davrandı. Bu kez "Alpha Galatès" *(İlk Keltler)* adlı bir dernek kurdu ve ilgili devlet organına gerektiğince başvurup, tescil ettirdi. Tüzüğüne bakılırsa, bu derneğin amacı, Alman işgali sırasında ailesi varını yoğunu yitirmiş olduğu için şimdi zor duruma düşmüş gençlere yeni olanaklar sağlamaktı. Bir de yayın organı vardı: Özellikle Yahudilere ve Masonluğa karşıt yazıların yer aldığı **"Vaincre"** adlı bir dergi.

VAINCRE

POUR UNE JEUNE CHEVALERIE

PATRIE

Patriotisme et Internationalisme

FORCE...

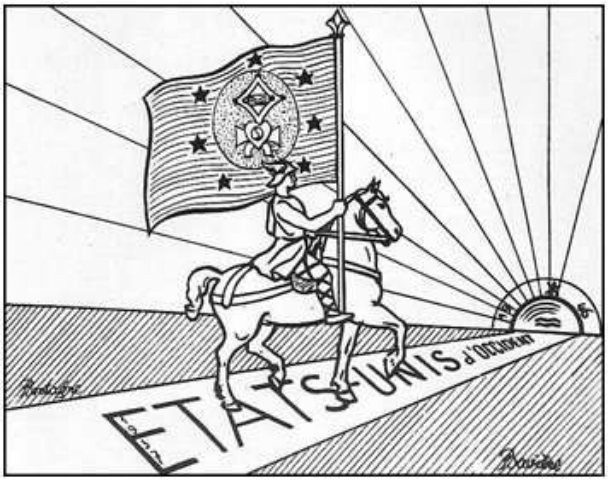
Tüzüğünde her ne yazılmış olursa olsun, Alpha Galatès adlı derneğin asıl amacı, merkezi Fransa olmak üzere bir tür **"Avrupa Birliği"** kurulmasını sağlamaktı. Ancak bu tasarımsal birlik, günümüzdeki gibi demokratik ülkelerin üye olduğu, ekonomik ilişkilerin öncelik taşıdığı bir ortaklık değil tümüyle politik, rejimi de monarşi üzerine kurulu bir bütünleşmeydi...

Avrupa'nın bir kral egemenliğinde tek bayrak altında toplanması...

Bir diğer deyişle, Kutsal Roma İmparatorluğu'na yeniden can verilmesi…

Adı da konmuştu: **"Avrupa Birleşik Devletleri"**.

Bayrağının nasıl olacağı bile tasarlanmıştı. Ayrıntıları, Vaincre adlı dergide 1946 yılında yayımlanmış bir kara kalem çizimde gösterildi.

Bu resimdeki bayrakta görülen yedi yıldız, günümüzdeki Avrupa Birliği'nin ilk kuruluşundaki özgün bayrağında olduğu gibi yedi ülkeyi temsil ediyor.

Ancak o tarihte hangi ülkelerin tasarlanmış olduğunu söyleyebilmek zor; bu konuda bir açıklama da yapılmamış.

Bayrağın ortasındaki figürler ile Prieuré de Sion'un ambleminde yer alanlar arasındaki benzerlik de dikkat çekici...

Atın yürüdüğü yol üzerinde "Etats-Unis d'Occident" *(Batının Birleşmiş Devletleri)* yazılı... Baştaki E harfinin içinde 1937 tarihi var; Pierre Plantard'ın girişimlerine başladığı tarih... Ufuktaki ışık kaynağında 1946 görülüyor.

At ile bağlantılı olmak üzere de dergide şöyle bir söz geçiyor:

"Bu haç ve Tanrı'nın atıyla, öğle vaktinde İblis'i yok ederim."

Buna pek benzeyen bir söze daha önce de değinmiştik. Rennes-le-Château köyünün rahibi Bérenger Saunière'in bulmuş olduğu mezar taşlarından birinin üzerindeki yazının şifresi çözülünce ortaya çıkan mesaj...

* * *

Vaincre adlı derginin aynı sıralarda yayımlanmış olan sayılarından birinde şöyle bir tez ileri sürüldü:

"Aslında bir Alman Yahudisi olan Adam Weishaupt, Wilhelmsbad'da 1782 yılında düzenlenen bir mason kongresinde, Masonluğa akılcılık ilkelerini soktu. Bu girişim Fransa'yı da etkileyip ülkedeki mason örgütünün geleneksellikten uzaklaşıp yozlaşmasına yol açtı. Mareşal Pétain, [*] Fransa'da Masonluğu ortadan kaldırmak üzere 1940 yılında başlattığı girişiminde çok haklıydı."

[*] **Mareşal Pétain:** İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransa'da Nazi yanlısı Vichy eylemini yaratanların başında yer alan ünlü asker ve politikacı.

Bu pek basit bir düşünce gibi görünüyorsa da bunun ardında Fransa'daki Masonluğun gelişimi ve güçlenmesiyle bağlantılı kaygılar yatıyordu. Asıl hedef Masonluktu ama bu Antisemitizm ile de birleştirilmişti.

Söylenenlerin kapsamında birtakım yanlışlar olduğu da görülüyor. Ancak Pierre Plantard'a göre ne önemi vardı ki!... İşin içine gerçek dışı iddialar katılmış olması bir şey değiştirmez; etkilenmesi öngörülen kimseler nasıl olsa bu konuda doğru dürüst bilgi sahibi değildir!

Nitekim 1880'li yıllarda Joseph Alexandre St. Yves d'Alveydre adlı biri, Fransa halkına daha üstün düzeyde töresel değerler kazandırabilmek üzere "Synanchie" (Sinarşi) dediği bir yöntem önermişti. Buna göre nasıl Ortaçağda Tapınak Şövalyeleri Avrupa toplumunun bir değişim göstermesinde etkili olmuşsa, aynı yöntem bugün de kullanılabilirdi. Bu amaçla, bir inisiyasyon uygulamasından geçirilecek olan seçilmiş kişilerin toplumun değişik katmanlarındaki halkı etkilemesi gerekliydi. Etkilenenler kendi çevrelerindeki diğer kişileri etkiler, böylece olumlu bir sosyal düzenin kurulması yolunda ileri adımlar atılırdı. 18. yüzyıl sonlarına doğru Bavyera'da Adam Weishaupt tarafından **Illuminati** adlı örgüt kurulurken öngörülmüş yöntemin benzeri...

Bu tasarım Fransa'da bir şekilde yürürlüğe konmuş olsa gerekti ki, 20. yüzyıl başlarında hâlâ krallıktan yana olanlar bu bakımdan korkuya kapılmıştı. Toplum içinde ezoterik kurumların üyeleri giderek gelişme gösteriyordu. 1920'li yıllarda Fransa genelinde mason olan kişilerin sayısı, önceye oranla hayli çoğalmıştı.

* * *

Bu aşamada «Neden genel olarak ezoterik örgütler ve topluca hepsinin üyesi olanlar değil de özel olarak Masonluk ile masonlar hedef alınıyordu?» diye sorulabilir.

Çünkü 1877 yılından İkinci Dünya Savaşı'na kadar geçen yaklaşık yarım yüzyıl boyunca Fransız hükümetlerinde hep çok sayıda mason yer almıştı. Öyle ki, Fransa'yı masonların yönettiğine inananlar vardı.

Masonluğa karşıtlığı olmayanlar şimdi şunu sorabilir: «Bunun ne zararı olabilir ki?»

Masonların tutumundan, olası işlerinden çekinilir hatta korkulur. Devlet içinde devlet yarattıkları gibi bir paranoya bile oluşur.

Aslında bunun zararı masonlara dokunur. Çünkü iyi, doğru ve yararlı işler yapıldığı sürece belki sorun çıkmaz ama yanlış işler yapılır ve zararlı sonuçlar doğarsa, bunun faturası masonlara hatta kurumsal olarak Masonluğun tümüne çıkarılır.

Nitekim 1917 yılında Rusya'daki ilk devrimden sonra, başbakanlığa gelen Alexander Feodorovich Kerensky, tümüyle masonlardan oluşan bir hükümet kurmuştu. Ülkeyi masonların kurtaracağına inanıyordu. Üstelik bunu açıkça ortaya koymuştu. Fakat işler hiç de iyi gitmedi. Bu yüzden, Ekim ayındaki Bolşevik devriminden sonra, Rusya'da Masonluk tümüyle yasa dışı ilan edildi.

İkinci Dünya Savaşı'nın kapıda olduğu sıralarda, artık Komünizmin beşiği sayılan Sovyetler Birliği'nde Masonluk kesinlikle yasak hatta en kötü şey sayılırken, Fransa'da masonların halka solcu eğilimler aşıladığı söyleniyordu.

Komünizmin egemen olduğu diğer ülkelerde de Masonluğa göz açtırılmıyordu ama Fransa'da bunun tersi yaşanıyordu. Bu durumdan Fransa'nın günümüzde bile en büyük mason örgütü olan **Grand Orient de France** *(Fransa Büyük Doğusu)* sorumlu tutuluyordu. Diğer mason örgütlerinin tutumu ise ya bilinmiyor ya da bilerek ve önemsiz bulunarak göz ardı ediliyordu.

Böyle düşünenler, aslında pek de haksız sayılmazdı.

Grand Orient de France sadece Masonluk ile ilgilenmekle kalmıyordu ki... Doğrudan ve açıkça iç politikaya bulaşan, solcu bir tutum benimsemişti.

Bunun üzerine birtakım sağcı örgütler, masonlar gibi etkili olabilmek için kendilerini mason localarıyla doğrudan bağlantılı gibi göstermeye girişmişti. Antisemitizmin Avrupa'da giderek yaygınlaştığı bu dönemde, aşırı sağcılar, masonlar ile Yahudileri aynı kefeye koymakla kalmadı; kendi örgütlerini Fransa Büyük Doğusu'na karşıt bir başka tür Masonluk izlenimi vermek üzere **"Grand Occident"** *(Büyük Batı)* olarak anmaya bile giriştiler.

Fransa'da sanki iç bir savaş vardı.

Aslına bakarsanız vardı da...

Günümüzde bile sona ermemiş olan bir gizli savaş:

Solcular ile sağcılardan çok, Cumhuriyetçiler ile Kralcıların savaşı.

Bir Paul Dominique Philippoteaux yapıtı

* * *

İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler, Almanya'da olduğu gibi, işgal etmiş oldukları ülkelerde de sadece mason örgütlerinin değil, ezoterik nitelikli tüm kurumların liderlerini birer ikişer tutuklayıp toplama kamplarına gönderdi. Örgütlerin belgelerine ve mallarına el kondu. Fransa'daki Nazi yanlısı Vichy hükümeti de Gestapo'ya elinden geldiğince yardım etti.

İşte bu ortamda Pierre Plantard'ın başında olduğu Alpha Galatès adlı örgüt, bir başka amaç ve eğilim ile olsa bile Vichy hükümetinden yana çıktı.

Savaştan sonra ise işin rengi değişti; Pierre Plantard'ın tutumu da...

1950'li yıllarda, Pierre Plantard'ın yaptığı işler ikide birde tutuklanıp sorgulanmasına yol açıyordu. Paris polisindeki dosyası hayli kabarmıştı. Fakat çok sonraları, 1946 yılında kendisine François Ducaud-Bourget tarafından Prieuré de Sion'a katılmak üzere davet iletildiğini, bu nedenle Alpha Galatès ile ilişkisini kestiğini ileri sürdü.

İlişkisini kestiği doğru olabilir ama gerekçesinin bu olup olmadığı kuşku ile karşılanır. Kim bilir, belki de kendisine bir başka oyuncak bulmuştu. Nitekim savaş ertesinde Fransa'da kurulmuş olan sivil savunma komitelerinde görev aldığı biliniyor.

Pierre Plantard'ın polisteki dosyasında görülen bir diğer olay, 1953 yılında dolandırıcılık suçu ile tutuklanıp 6 ay hapis yatmış oluşudur. Bu konu Sion Derneği'nin kuruluşuna ilişkin resmî belgelerde de yazılıdır.

Pierre Plantard, Prieuré de Sion'un resmen bir dernek olarak kuruluşunun gerekçesini ise, kendince şöyle açıkladı:

«1956 yılında Jean Cocteau Prieuré de Sion'a yeni bir biçim verirken, üyeler arasında bir anlaşmazlık baş gösterdi. Bu soruna, aynı zamanda ***Malta Şövalyeleri Tarikatı****'nın da üyesi olan Amerikan yandaşları yol açtı.*

Örgütün korunması gerekiyordu. Bunun için önce bazı belgelerin Paris'teki Milli Kütüphane'ye yerleştirilmesi uygun bulundu. Ardından, devletin yetkili organlarına gerektiğince başvurulup, Fransa'da resmen tescil edilmiş, ulusal nitelikli bir dernek olması sağlandı. Böylece, gelecekte örgütün Amerikalıların eline geçmesi önlenmiş oldu.»

Her Şey Niçin Açıkta?

Yazar Gérard de Sède, 1962 yılında ***"Les Templiers sont parmi nous"*** *(Tapınakçılar Aramızda)* adlı bir kitap yayımladı.

Kitapta Tapınak Şövalyeleri hakkında birçok şey anlattı. Bu arada Normandiya'daki Gisors'da bir yeraltı kilisesi yaparak hazinelerini oraya gömdüklerinden de söz etti.

Bunu ciddiye alanlar oldu. Gisors'da kazılar yapıldı.

Hiçbir şey bulunamadı.

Sion Derneği hemen bundan kendi hesabına bir pay çıkardı.

Gisors'da elbette hazine falan bulunamazdı. Hazine vardı ama Gérard de Sède bu bilgiyi her kimden almışsa, yanıltılmıştı. Orada değil, bambaşka bir yerdeydi. Nerede olduğunu ise sadece kendileri biliyordu.

Artık resmî bir dernek niteliği taşıyan Prieuré de Sion böyle bir açıklama yapınca, ilgileri üzerine toplayıverdi. Basın ve yayın organları derneğin ileri gelenleriyle görüşmek için birbirleriyle yarışır oldu. Yüzlerce kişi bu derneğe üye olabilmek için başvuruda bulundu.

İstenilen de buydu zaten... Sioncular birdenbire popüler oluverdi.

Ancak önceleri kendilerini naza çektiler. Basın ve yayın organlarının ilgisi uyandırılmıştı. Nasıl olsa peşlerinden koşacaklardı. Zaman kazanmalı, onların her istediğini vermekten kaçınmalı, ne anlatacaklarını ve nasıl anlatacaklarını çok iyi ayarlamalıydılar.

Böylece Siyon Derneği, bir süre için basın ve yayın organlarını, araştırıcı yazar ve muhabirleri oyaladı. Bu politikayı elbette Pierre Plantard yürütüyordu.

* * *

Prieuré de Sion ile bağlantılı birtakım bilgiler, durup dururken basın ve yayın organları ile araştırıcıların önüne serilivermiş gibidir.

Sanki bunların dünya kamuoyuna duyurulması özellikle istenmiştir.

Nitekim Pierre Plantard, kendisiyle görüşenlere anlatmak istediği her şeyi baştan sona anlatmamıştı ama bulabilmeleri bakımından onlara bazı ipuçları vermekten de geri kalmadı.

Acaba niçin?

Onu kendisine sormak gerekirdi.

Nitekim soranlar oldu da... Fakat doğru dürüst bir yanıt alamadılar. Bu durumda insanın yorum yapmaktan başka çıkar yolu kalmıyor.

Şöyle bir yorum yapılabilir:

"Prieuré de Sion, amaçlarına ulaşabilmek için tarih boyunca hep entrika çevirmişti. Çoğu zaman bunun için başka örgütlerden yararlanmıştı. Amacına ulaşamadı ama umudunu da yitirmedi.

1960'lı yıllarda yine bir entrika çevirmeye girişti. Ancak bu kez bir başka türlü... Niyeti, dikkatleri üzerine çekmekti. İnsanlığın kendisine gereksinmesi olduğunun anlaşılmasını, kendinde olan çok değerli bir "şey" için isteklerini belirtmek üzere başvurulmasını, ricada bulunulmasını hatta belki yalvarıp yakarılmasını bekliyordu."

* * *

Siyon Derneği, araştırmacılara, gazetecilere, medyacılara bu örgüt hakkında merak ettikleri birtakım bilgiler veriyordu. Ancak bunu yaparken öyle bir tutum takınıyordu ki, bu bilgileri edinenler, sadece alabildikleriyle yetinmek zorunda kalıyor, merakları daha da kamçılanıyordu.

Nitekim 1979 yılında Pierre Plantard, 70 yılında İsraillilerin başkaldırması üzerine Romalılar tarafından tarumar edilmiş olan Kudüs Tapınağı hazinesinin Languedoc'a, Rennes-le-Château yakınlarında bir yere taşınmış olduğunu ve şimdi kendi ellerinde olduğunu söyledi. Üstelik bunun "zamanı geldiğinde" (!) İsrail'e verileceğini de ekledi.

Böyle bir şey doğruysa, hele bir de bunun doğru olduğu lâfta bırakılmayıp bir de somut olarak gösterebilirse, uluslararası boyutta gerek dinsel gerekse ekonomik ve politik çevreler olağanüstü bir şoka uğrar.

Ötesi, bir de İsa'nın gerildiği çarmıhta ölmediği, canlı olarak indirildiği, sonra çoluk çocuğa karıştığı, çocuklarının da nesiller yetiştirdiği kanıtlanacak olursa, Hıristiyan dünyasında neredeyse iki bin yıldan bu yana korunmuş olan temel inanç öğelerinin tümü göçer.

Böyle bir olay, -gerçekse- Yahudilik ile Hıristiyanlık arasındaki farkları birdenbire ortadan kaldırıverir. Hıristiyanlar âdeta boşluğa düşmüş gibi olur. Yahudi olamayacaklarına göre, başta Müslümanlık olmak üzere başka bir dine yönelmek zorunda kalabilirler.

* * *

Prieuré de Sion, bu savlarını tarihte hiçbir zaman açıkça ortaya koymamıştı. Bunun nedeni kendilerine inananların pek az olacağı, çoğunluğun bu savlara kuşkuyla bakacağı değildi. Sert olumsuz tepkiler gösterilirdi.

Günümüzde ise, insanların savlarını ortaya koymakta geçmişe oranla çok daha geniş çapta özgürlüğünün bulunuşu, böyle bir işin yapılabilmesine elverir. Elbette günümüzde de böyle bir sav hemen kabul ediliverecek değildir; buna büyük ölçüde kuşkuyla bakılacak, tepki de gösterilecektir. Fakat Sion Derneği açısından daha kötüsü umursamazlıkla karşılanmasıdır.

Çağımızda, insanların büyük çoğunluğu, böyle bir şeye pek ilgi duymaz. İlgilenenlerin çoğu da bunu komik ya da saçma sapan bulur. Birçokları, bir macera romanı gibi anlatılacak olursa daha çok ilgi gösterir. Nitekim Dan Brown'un çok ünlenmiş ***"Da Vinci Şifresi"*** gibi kitaplarının ve benzerlerinin birçok dile çevrilerek milyonlarca basılıp satılması da bundan ileri gelmektedir.

Pierre Plantard elbette bunları çok iyi biliyordu.

Bu nedenle savlarına ilişkin olmak üzere kamuoyu oluşturmaya çalışırken, ortaya çıkmamayı yeğliyor, başkalarının -özellikle basın ve yayın organlarının- Prieuré de Sion'a ilişkin bilgileri başka kaynaklardan öğrenerek merak edip araştırmasını, bulgularını da sanki kendi gösterdikleri çabayla keşfetmiş gibi dünya kamuoyunun gözleri önüne sermesini bekliyordu.

İlginç bir oyun!... Hayli zekice bir manevra!... Üstelik sonunda başarıya ulaşmış bir taktik!...

Bu yüzden kendisini doğrudan ortaya atmamıştı. Önce belgelerin bulunup, kendisine daha sonra sıra gelinmesini öngörmüştü.

* * *

Bu çalışmanın önceki bölümlerinde şunlardan söz etmiştik:

1885 yılında Rennes-le-Château köyüne atanmış olan genç rahip Bérenger Saunière birtakım belgeler bulmuştu. Bunun sayesinde hayli varlık edinmişti. Söz konusu belgeler, -büyük olasılıkla elde ele dolaştıktan sonra- Paris'teki Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" adı verilmiş olan bir arşivde 1964 yılında keşfedildi. Güya keşfedildi çünkü oraya, araştırıcılar tarafından bulunarak kapsamlarındaki bilgilerin kamuoyuna aktarılması ve böylece bir sansasyon yaratılması amacıyla, Pierre Plantard tarafından yerleştirilmişti.

Böylece Pierre Plantard, dünyanın gündemine oturmayı başardı hatta bir ara dünya kamuoyunun odak noktası bile oldu.

Sonraki yıllarda ise bu belgelerin gerçek dışı olduğu, Pierre Plantard'ın yakın dostlarından **Philippe de Chérisey** tarafından düzenlendiği, bunlara birer eski belge süsü verilerek ortaya çıkarıldığı iddiası ile karşılaşıldı.

Pierre Plantard ile Philippe de Chérisey bunu yalanladılar.

Sonra her ikisi de ayrı ayrı olmak üzere önceki savunmalarını yalanladı.

Böylece, gerek Rennes-le-Château köyündeki olaylara ilişkin öykülerin, gerek "Gizli Dosyalar" kapsamında bulunmuş belgelerin gerekse Prieuré de Sion hakkında anlatılanların ne denli gerçek olduğu bilmeceye dönüştü.

Ayrıntılarına bakılınca bunlardan hangisinin gerçek, hangisinin uydurma olduğu öyle çapraşık bir hale geldi ki, kimse bu işin içinden çıkamaz oldu.

* * *

Olayların özeti böyle ama bunların nasıl ve niçin böyle geliştiğine de şöyle bir göz gezdirelim.

Şu olağanüstü yalan dolanlarla yaratılmış, birçok insanın zihnini allak bullak etmiş karmaşayı da özetle görelim.

Bu bölümün başında konunun Rennes-le-Château ile ilgisi olmadığını belirtmiştik ama ortaya giderilemeyen bir bağlantı çıkıyor.

Hangisi Doğru?

Pierre Plantard, Rennes-le-Château hakkında bir kitap yazmaya girişmişti.

Yazdı yazmasına fakat basımı için başvurduğu kimselerden hiçbiri buna yanaşmamıştı.

Acaba neden?... Rennes-le-Château konusu çok popüler değil miydi?

Yorum: Ya doğru dürüst yazamamıştı ya da kapsamı yeterince ilgi çekici değildi.

Bir gün **Gérard de Sède** ile tanıştı. Ona notlarını gösterdiğinde, ünlü yazar, *«Bu iş böyle olmaz. Bana kaynak belgelerin birer kopyasını verirseniz, onların üzerinde çalışır, size bir kitap hazırlayabilirim.»* dedi.

Philippe de Chérisey, Pierre Plantard'ın isteği üzerine elindeki belgelerden bazılarının kopyasını çıkarıp yazara verdi.

Gérard de Sède bu belgeleri kullanıp, ***"L'Or de Rennes"*** *(Rennes'in Altını)* adlı bir kitap yazdı. Bu kitap 1967 yılında yayımladı.

Önceki bölümde belirtmiş olduğumuz üzere, bu kitap çok tuttu. Gérard de Sède hayli para kazandı.

Bunun üzerine Philippe de Chérisey, kitabın satış gelirinden pay istedi.

Gérard de Sède ise bu yapıtın baştan sona kendi emeğinin ürünü olduğunu ileri sürerek, paylaşma isteğini geri çevirdi.

Bunun üzerine ilk notları hazırlayan Pierre Plantard ile belgelerin sahibi olarak hareket eden Philippe de Chérisey, Gérard de Sède ile mahkemelik oldular. Onu güç duruma sokmak istediler. Kitapta sözü edilen belgelerin tümünün sahte olup Philippe de Chérisey tarafından düzenlendiğini belirterek, bunu kanıtlamaya giriştiler. Hatta bu amaçla Philippe de Chérisey, uzun bir açıklama yazdı ve sahte parşömenleri nasıl imal etmiş olduğunu anlattı.

Hani şöyle bir söz vardır: "Şecaat arz ederken merd-i kıpti sirkatin söyler." *(Çingenenin mert olanı, yiğitliğini ortaya koyarken suçlarını anlatır.)*

İşte bu olay da öyle…

* * *

1973 yılında **Jean-Luc de Chaumeil** adlı bir gazeteci, önce Pierre Plantard sonra Philippe de Chérisey ile birer röportaj yaptı. Onlardan dinlediğini, **"Charivari"** adlı bir dergide herhangi bir yerini kesmeden ve kendi kafasından da ekleme yapmadan, olduğu gibi yayımladı.

Le Charivari 18
October-December, 1973
Les Archives du Prieuré de Sion

Pierre Plantard ile Philippe de Chérisey, istediklerini yapacak bir yazar bulmuş olmanın sevinciyle, ellerindeki belgeleri ve Prieuré de Sion hakkındaki doğru bilgilerin (!) tümünü, Jean-Luc de Chaumeil'e verdiler. O da kendisine verilen bu bilgilaeri bunları kullanarak, 1979 yılında ***"Trésor du Triangle d'Or"*** *(Altın Üçgenin Hazinesi)* adlı bir kitap yayımladı. Bu kitapta, "Gizli Dosyalar" kapsamındaki belgelerin nasıl üretilmiş olduğunu ve bunların içerdiği şifrelerin hazırlanma yöntemini tüm ayrıntılarıyla anlattı.

Böylece Prieuré de Sion hakkında yayımlanmış önceki bilgilerin birçoğunun doğruluğuna kuşku ile bakılması sağlandı.

Gérard de Sède yalan söylemiş duruma düştü. Pierre Plantard ile Philippe de Chérisey, açtıkları davada bir şey elde edememiş ama hiç olmazsa ondan öç almayı başarmışlardı.

Yeni yazar Jean-Luc de Chaumeil, Pierre Plantard ile bir röportaj daha yaparak yayımladı.

Jean-Luc Chaumeil Pierre Plantard

Pierre Plantard'ın bu kez anlattıklarının bir bölümü hayli dikkat çekiciydi. Özeti şöyle:

«Prieuré de Sion'un öncelikli amacı, tarihteki Merovenjlerin yenilenmesi değil, Avrupa Birleşik Devletleri'nin oluşturulmasıdır. Böylece Avrupa ülkelerinin hem ABD karşısında ekonomik bağımsızlığı sağlanmış olacak hem de Sovyetler Birliği'ne karşı bir güç birliği edilecektir.»

Sırf bu sözlere bakarak, Avrupa Birliği'nin oluşturulması tasarımını tarihte ilk kez Pierre Plantard'ın düşündüğünü söyleyenler bile çıkmıştır.

Bu röportajında Pierre Plantard, bir de yüzyıllardan beri herkesin ilgisini çekmiş olan hazinenin yerini de söyledi. Dediğine göre hazine Languedoc'ta Blanchefort Şatosu ile Péch Cardou arasındaki **"Roco Negro"** adlı tepenin yakınlarında bir yere saklanmış.

Araştırmacılar, artık Pierre Plantard her ne diyecek olursa olsun, bunun mutlaka kuşkuyla karşılanması gerektiğini öğrenmişti.

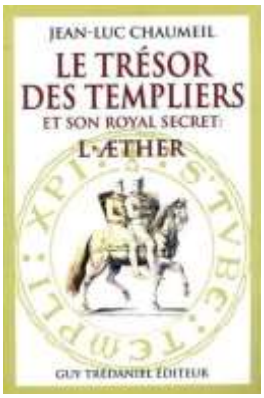
Buna karşın, sözü edilen çevrede bir inceleme yaptılar.

Ortaya şöyle bir durum çıktı:

Pierre Plantard, 1969 ile 1972 yılları arasında bu çevrede birçok yer satın almıştı ve özel mülk statüsünde olan bu yerlere hiç kimsenin girmesine izin verilmiyordu.

* * *

1984 yılında Jean-Luc de Chaumeil, önceki kitabının kapsamını biraz genişletip değiştirerek, ***"Le Trésor des Templiers"*** *(Tapınakçıların Hazinesi)* başlığı altında yeniden yayımladı. Ancak bu kez Pierre de Plantard'ın tüm kirli çamaşırlarını da ortaya döktü.

Neden öyle yaptığı bilinmiyor. Belki daha iyi kazanç getireceği için, belki şu Roco Negro çevresindeki varsayımsal hazine konusunda Pierre Plantard ile aralarında uzlaşmazlık çıkmış olmasından ötürü...

Bu olay üzerine Pierre Plantard, Sion Derneği'nden istifa etti. Sonra da basına bir demeç verdi ve bu kez Jean-Luc de Chaumeil'in elindeki belgelerin sahte olduğunu, Languedoc'ta belli yerde bir hazine bulunduğuna ilişkin her şeyi kendisinin uydurduğunu söyledi.

Bunu fırsat bilen Gérard de Sède, hemen kalemine sarıldı.

"Rennes-le-Château, Le Dossier, Les Impostures, Les Phantasmes, Les Hypothèses" *(Rennes-le-Château, Dosya, Sahtekârlar, Fanteziler, Varsayımlar)* adı altında bir kitap daha yayımladı.

Gérard de Sède, bu kitabında, elde etmiş olduğu bilgileri şundan ya da bundan almadığını, Bérenger Saunière'in Paris'te bulunduğu sırada dostluk etmiş olduğu **Emile Hoffet**'in yazdığı günlüklerden çıkarmış olduğunu ileri sürdü. Bir bakıma, şöyle diyordu: *«Pierre Plantard, bunların tümünü kendi kafasından uydurduğunu bildirirken yalan söylüyor. Benim elimde sağlam ve güvenilir belgeler var.»*

Herkes, yalnızca kendi anlattığının doğru olduğunu ileri sürüyor. Hangisine güvenmek ve ne ölçüde inanmak gerektiği size kalmış.

Bambaşka Büyük Üstatlar

Pierre Plantard istifa edince, derneğin başkanlığını Philippe de Chérisey üstlendi. 1989 yılında ise yine geri dönen Pierre Plantard...

O tarihte yapılan açıklamaya bakılırsa, Philippe de Chérisey başkanlıkta sadece bir yıl kalmış, sonra **Roger-Patrice Pelat** başa geçmiş, ancak onun ani ölümü üzerine Pierre Plantard'dan derneğe dönerek başkanlığı üstlenmesi rica edilmişti.

Anlaşılan, böylece yeni bir yalanlar evresi daha başlamıştı.

Bu kez Prieuré de Sion hakkında o tarihe kadar yayımlanmış her şeyin ya yanlış ya da hayal ürünü olduğu ileri sürüldü.

Ortaya yeni, yepyeni, bambaşka bir tez atıldı.

Buna göre, Prieuré de Sion ilk kez oluşturulurken **Godfrey de Bouillon**'un adı sadece bir esinlenme kaynağı olarak alınmıştı. Dendiğine göre, bu tek kişinin yönetimindeki bir basit ve gizli organizasyon değil, üyeleri olan bir örgüttü; üstelik öyle 11. yüzyılda falan değil, çok daha yakın bir tarihte, 17. yüzyılın sonlarına doğru kurulmuştu.

Bu kuruluş şöyle anlatılıyordu:

"Prieuré de Sion'un, ***Compagnie de Saint-Sacrement*** *adlı örgüt* [*] *ile bağlantısı vardı ama asıl kökeni 17 Ocak 1681 tarihinde Rennes-le-Château köyünde kurulmuş olan* ***Enfants de Saint Vincent*** *(Aziz Vensan'ın Çocukları) adlı tarikat idi."*

[*] Compagnie de Saint-Sacrement: *(Şarap-Ekmek Ayini Arkadaşları)* 1620'li yılların sonlarına doğru, Rozkrua Tarikatı'nın etkinliğinin arttığı, herkesin bu tarikatı merak ederek üyesi olmaya can attığı bir sırada kurulmuş olan bir örgüt… Kimilerine göre Prieuré de Sion'un, kimilerine göre ise Rozkruacıların bir yan kolu… 17. yüzyılda Fransa'da birçok üst düzey soylunun bu örgütün üyesi olduğu söylenir. Nitekim bu çalışmanın 2. bölümünde adına değinip hakkında bazı bilgiler vermiş olduğumuz **Nicolas Fouquet**, bu örgütün başındaki kişilerden biriydi.

Yine Rennes-le-Château... Üstelik yine 17 Ocak!

Denilene devam edelim.

"Bu tarikatı Jean-Timoléon Negri d'Ables kurdu. François d'Hautpoul ile Jean de Nègre ona katıldı. Üyeleri arasında Blaise d'Hautpoul ile ***André-Hercule de Fleury*** [18. yüzyılın üçüncü çeyreğinde Fransa Kralı 15. Louis'nin şansölyesi olan kardinal] *sayılabilir."*

Kardinal Fleury'nin de bu tarikatın üyesi olarak gösterilmesi pek ilginç... Hiç olmayacak bir şey gibi görünüyor ama denilen böyle.

Söylenene devam edelim...

"Bu örgütün Tapınakçılar ile hiçbir ilgisi yoktu. Zaten kurulduğu tarihte Tapınakçılar çoktan yeryüzünden kalkmıştı.

Büyük Fransız Devrimi sırasında örgütün belgeleri, daha güvenli olacağı görüşüyle Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Arşidükü Maximilien de Habsburg-Lorraine'e teslimedildi. Sonradan bir bölümü Victor Hugo'ya iletildi. Diğerleri ise Habsburg ailesinin elinde kaldı.

Habsburglar, Fransa'daki belgeleri de ele geçirmek için 1890 ile 1914 yılları arasında Bérenger Saunière ve Henri Boudet ile yakın ilişki kurdu. Çünkü önceden kalmış diğer belgeler, Angélique Lenoir aracılığıyla rahiplere emanet edilmişti. Angélique Lenoir ise, 1781 yılında Jean-Marie-Alexandre d'Hautpoul ile evlenmişti.

1799 yılında Elizabeth de Rennes, Hautpoul ailesinden herkesi önemli bir toplantıya çağırdı. Rennes-les-Bains köyünde yapılan bu toplantıdan sonra, örgütün belgelerinin ne olduğu bilinmezliğe gömüldü."

Bir an için duralım...

Burada değişik kişi adları geçmekle birlikte, sonunda Rennes-le-Château ve Bérenger Saunière hakkında anlatılan ilk öyküye dönülüyor.

Ancak belgelerin bilinmez kalmış olduğuna ilişkin bir fark var.

Belgelerin nasıl elde edildiği ise şöyle açıklandı:

"Tüm bu olup bitenleri, aynı çevrede Château de Lys adlı yerde yaşayan ve Philippe de Chérisey'in büyük dayısı olan ***Monsieur de Saint-Hillier*** *yakından izliyordu. Belgeler onun eline geçmişti.*

1939 yılında bu belgeler Nazilerden kaçırılıp Barselona'ya götürüldü. Özel bir kasaya saklandı. Sonra Philippe de Chérisey, bunları alıp geri getirdi."

Haydi bakalım... İsterseniz daha önce anlatmış olduklarımızın hepsini bir yana bırakıp, bunun doğruluğuna inanın.

* * *

Bu açıklama ile birlikte örgütün kuruluşundan sonra büyük üstadı olan kişilerin yeni bir listesi verildi. Şöyle başlıyordu:

1681-1703: Jean Timoléon Negri d'Ables

1703-1726: François d'Hautpoul

1726-1766: André Hercule de Rosset

Yukarıda belirtmiş olduğumuz üzere, bu oluşumun 1681 yılında kurulmuş bir başka örgütten kök aldığı ileri sürüldüğü için, daha öncesinden söz edilmemiş,

Oysa başka kaynaklarda, Prieuré de Sion'un ta 1096 yılında kurulmuş olduğu belirtilerek büyük üstatları sıralanır. Bu dönemdeki büyük üstatların adları ise şöyle verilir:

1654-1691: Robert Boyle

1691-1727: Isaac Newton

1727-1746: Charles Radclyffe

1746-1780: Charles de Lorraine

Bunların öncesinde ise Robert Fludd ile Johann Valentin Andreä var.

Pierre Plantard tarafından verilmiş olan listede, özellikle İskoç asıllı olanların yerine farklı üç Fransız konmuş. Sonrasında ise aynı kişilere dönülüyor. Uyumsuzluk sadece bu dönemde yani 1681-1766 arasında görülüyor.

Soru: «Acaba özellikle kişilerin adlarının değiştirilip, yerlerine başka adlar getirilmiş olmasının bir özel gerekçesi mi var?»

Bu konuda kesin bir şey söylenemez ama şöyle bir yorum yapılabilir:

Bu altı kişiden ilk dördü hem birer bilim adamı hem Rozkrua Tarikatı üyesi... Rozkruacılar, daha sonra Masonluğun doğuşunda önemli rol oynadı. Beşincisi zaten bir Stuartist mason politikacı; sonuncusu ise Prusya yerleşimli Töton Tarikatı'nın büyük üstadı...

1960'lı yıllardan önce bu kişilerin Prieuré de Sion'un büyük üstatlığını yürütmüş olduğu bilinmiyordu. Yüzyıllar boyunca böyle bir gizli organizasyonun varlığı, çeşitli politik oyunlarda parmağının bulunduğu da bilinmiyordu. Tüm bunlar Paris'teki Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" olarak anılan arşiv keşfedilince öğrenildi. Onları oraya koydurtan da Pierre Plantard… Üstelik bulunmaları için araştırıcılara yol göstermiş olan da o.

Fakat işte üç isim farklı.

Bu durumda, Pierre Plantard'ın 1960'lı yıllardaki tutumu 25 yıl sonraki tavrı arasında bir çelişki görülüyor.

Bunun nedeni belli değilse de üç seçenek düşünülebilir:

1. Dosyaları oraya yerleştirirken bunun farkında değildi;
2. Farkındaydı ama bu bağlamda bir değişiklik yapamazdı ya da o tarihte bu konuyu pek de önemsememişti;
3. Sonradan, Prieuré de Sion'un kendi yön verdiği yeni tutumu uyarınca bunu sakıncalı buldu ve değiştirmeye girişti.

Hangisi doğru olabilir?...

Önceki mi, sonraki mi?...

Yoksa hiçbiri mi?

Belli olan tek şey, işin içinde bir şarlatanlık bulunduğu, hiçbirine güvenilemeyeceği…

* * *

Bu son listede sıra Jean Cocteau'ya geldiğinde, ondan da "büyük üstat" olarak söz edilmişti. "Nautonnier" unvanı hiç kullanılmamıştı.

Zaten Jean Cocteau öldükten sonra, sağlığında kurmuş olduğu o ezoterik çalışma sisteminin de işleyip işlemediği belli değil… Galiba o da kurucusu ile birlikte tarihe gömüldü. (Günümüzdeki bazı açıklamalarda, 10 derecelik bir sistem olarak devam ettiği belirtiliyor.)

Pierre Plantard, kendisini Prieuré de Sion'a François Ducaud-Bourget adlı bir din adamının davet ettiğini, Jean Cocteau ölünce de büyük üstatlığa onun geçmiş olduğunu belirtmişti. Bu sözünden ötürü sert bir tepkiyle karşılaşmıştı. Dolayısıyla, bu listede artık onun adı yer almıyor. 1963 yılı sonrasında büyük üstat olduğu söylenen kişilerin adları şöyle sıralanmış:

1963-1969: François Balphagon

1969-1981: John Drick

1981-1984: Pierre Plantard de Saint-Clair

1984-1985: Philippe de Chérisey

1985-1989: Roger-Patrice Pelat

1989- ….. : Pierre Plantard de Saint-Clair

Bundan anlaşıldığına göre, artık büyük üstatlık yaşam boyu sürmüyordu. Zaten bunun için seçim uygulandığı da belirtilmişti. Tüm bu bilgiler, "Vaincre" adlı derginin 1989 yılı Haziran sayısında yayımlandı.

Pelat Davası

1980'li yılların sonuna doğru, Fransa'da devletin güvenliği ile bağlantılı büyük bir skandal doğdu.

Buna, Cumhurbaşkanı François Mitterrand'ın yakın dostlarından Roger-Patrice Pelat'ın da adı karıştı.

Açılan kamu davasının ilk duruşmalarının akışı sırasında kendisini temize çıkaramayacağını anlayan Roger-Patrice Pelat, 1989 yılında kendi yaşamına son verdi.

Prieuré de Sion'un büyük üstadı olduğuna ilişkin açıklama ise, ölümünden bir ay kadar sonra yapıldı.

Roger-Patrice Pelat ölmüştü ama kamu davası henüz sona ermemişti.

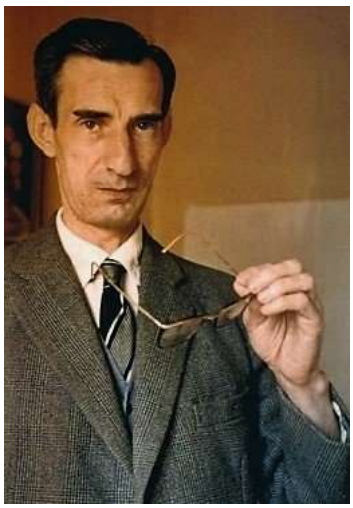
Ortaya böyle beklenmedik bir bilgi çıkınca, davayı yürütmekte olan yargıç Pierre Plantard'ı sıkı bir sorguya çekti.

Evi didik didik arandı. Prieuré de Sion ile bağlantılı birçok belge bulundu.

Dava ile ilgisi olmasa bile bu belgeler de incelemeye alındı.

Bunlardan birinde, Pierre Plantard'ın "asıl Fransa kralı"(!) olduğu belirtilmekteydi.

Pierre Plantard, bunun anlamını yargıca uzun uzun açıklamak zorunda kaldı.

Sonunda yargıç, Pierre Plantard'ın dava ile ilgisi bulunmadığına, sadece **"zararsız bir çılgın"** olduğuna karar verdi. Hakkında çok önemli bir kamu davası açılmış olan bir kişinin adını kullanmış olduğu için onu hapse attırmadı ama böyle tehlikeli oyunlar oynadığı için ciddi bir uyarı ile cezalandırdı.

Pierre Plantard Sion Derneği'nden yine istifa etmek zorunda kaldı. Bu kez yerine oğlu Thomas Plantard geçti.

* * *

Pierre Plantard'ı salıveren yargıç, elindeki dava ile doğrudan ilgili olmasa bile bu konuyu hayli ciddiye alıp, derin bir araştırma yaptırdı.

Jean-Luc Chaumeil'in elinde bulunan belgeler de mahkemede delil olarak nitelenip, uzmanlara inceletildi.

Bu incelemeden hiç de beklenmedik bir sonuç çıktı.

Milli Kütüphane'de "Gizli Dosyalar" adı altında arşivlenmiş belgelerden çoğunun hiç de sahte olmadığı anlaşıldı.

Demek ki asıl yalan olan, Pierre Plantard'ın yalanlamalarıydı.

Birbiri ardınca söylediği yalanlar, önceki yalanını bir başka yalanla kapatıp değiştirmeye kalkışması, bu olayı karmakarışık bir bilmece biçimine sokmuştu.

Bu konuda günümüzde bile yorum yapılması sürüyor.

Anlatılmış olanlardan hangisinin ya da tümünün olmasa bile ne kadarının gerçek olduğunu söylemek, günümüzde bile zor...

* * *

Pierre Plantard'ın oğlu Thomas Plantard'ın daha sonra ne yaptığı, Sion Derneği'nin başına kimlerin geçtiği bilinmiyor.

Pablo Norberto adlı bir İspanyol hukukçudan söz edenler var.

Kimileri de örgüt merkezinin şimdi Brüksel'de olduğunu söylüyor.

İngiltere'deki bir banka kasasında bu konuyla bağlantılı birtakım önemli belgeler saklanmakta olduğuna ilişkin söylenti bir yana dursun, Prieuré de Sion'u sahiplenmeye hevesli olanlar günümüzde bile henüz sona ermedi.

Bir diğer deyişle, anlaşılan varlığı devam ediyor.

Nasıl devam ettiği ise, sonuna geldiğimiz bu çalışmanın konu kapsamı dışında…

Beri yanda Rennes-le-Château köyünün artık "esrarengiz" bir niteliği kalmadı. Fakat görmeye değer ilginç bir yer olmayı sürdürüyor.

